

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropol.

APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Șaguna

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni 150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. — Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.** — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole republicate nu se însoțesc.

Prețul inserțiilor
un șir pe 10 Lei pentru o dată, dacă se publică de mai multe ori se dă rebatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
se adresează **Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45**

Ortodoxie și Protestantism

Articolul «Actualitatea ortodoxiei», publicat în ziarul nostru din 30 August a. c., a trezit interesul unor cercuri bisericești luterane din Sibiu, cari l-au publicat în traducere germană în foaia «Kirchliche Blätter» din 15 Septembrie 1942, însoțit de câteva observații din partea redacției.

Nu putem decât să ne bucurăm de acest interes pe care încep să-l acorde cercurile luterane dela noi spiritului și manifestărilor Bisericii ortodoxe, dar știm că acest fapt ne obligă și pe noi de-a arăta același interes creștinismului protestant practicat în vecinătatea noastră de concetățenii germani.

Dacă unirea creștinătății se prezintă conștiinții noastre ca un ideal încețoșat de negurile unui viitor de tot îndepărtat, piedecile pentru o pășire comună a Bisericilor creștine, cel puțin în anumite chestiuni de ordin practic, sunt cu mult mai puține.

Dar pentru atingerea acestei ținte nu e suficient ca să se întâlnească din când în când câțiva reprezentanți ai Bisericilor în oarecare centru care este egal de departe de toți, ci e necesar ca vecinătatea în care Dumnezeu a așezat anumite părți ale diferitelor forme ale creștinismului să fie folosită în fiecare zi pentru reciproca cunoaștere și apropiere sufletească.

E o metodă artificială și neeficace aceea care urmărește să apropie sufletește două sate vecine prin convocarea câte unui reprezentant al lor în cine știe ce localitate depărtată, în vreme ce în viața de fiecare zi nu are loc nici o comunicare între ele.

Pentru aceste motive am crezut că se cuvine să facem cunoscut comentariul cu care foaia «Kirchliche Blätter» a însoțit articolul nostru despre «Actualitatea ortodoxiei», adăugând din parte-ne câteva precizări. Iată acest comentariu:

«Articolul de mai sus este extrem de interesant nu numai din motivul că aduce lămuriri însemnate cu privire la ființa Bisericii ortodoxe, ci și pentru că manifestă o atitudine clară prin străduința lui de a arăta locul ce i se cuvine ortodoxiei în viața spirituală a Europei noi. Dacă totuși suntem obligați să facem câteva obiecțiuni pe marginea ideilor preștutului autor, acestea se referă numai la judecata sa asupra protestantismului și prin urmare și a Bisericii noastre evanghelice, judecată pe care firește nu ne-o putem însuși. Situația spirituală a protestantismului, pe care Fr. Nietzsche l-a declarat odată cu o anumită ciudă «cea mai ireductibilă formă a creștinismului», este mai complicată decât e văzută de obicei de către Biserica ortodoxă. Protestantismul a s'rabătut printr-o problematică, care nu s'a pus niciodată Bisericii ortodoxe».

Mai întâi trebuie desigur să recunoaștem că raportul între luteranism și Calvinism a ajuns astăzi la o încordare

extraordinară în urma antagonismului aspru dintre popoarele german și anglo-saxon, așa încât azi putem înțelege și aprecia mai bine atitudinea lui Luther în Marburg la 1529 și al său ceterum censeo: «Voi aveți un alt duh».

Dar, întâi de toate, raportul protestantismului față de individualism și liberalismul politic e văzut de autor fără îndoială prea schematic. Luteranismul stă în această direcție cu mult mai aproape de Biserica ortodoxă, decât crede dânsul. Căci Luteranismul nu pune toată greutatea în cumpăna individualismului, ci fără îndoială pune o greutate apreciabilă în cumpăna comunității (Gemeinde). Și după învățătura luterană însul poate dobândi fericirea numai în comunitate. Desigur ar trebui supus unei cercetări speciale raportul între ideea luterană despre comunitate și între «Sinodalismul» ortodox. Dar ceea ce pretinde autorul ca avantaj al ortodoxiei: o anumită rezolvare a contrastului individ-comunitate (Gemeinschaft), pretinde și luteranismul pentru Biserica sa. În orice caz soluția aceasta, care în ultima analiză este una cu mântuirea (eine Lösung die sich zu einer Erlösung weitet), e dată numai credinței și în aceasta stă deosebirea reală față de ortodoxie. Căci adevărata comunitate (Gemeinde) este vizibilă numai credinței și nu poate fi constatată prin experiență. În această privință luteranismul este cu totul sobru (lipsit de iluzii), în vreme ce ortodoxia este amenințată de pericolul misticii entuziaste (schwärmerische Mystik).

Deodată cu aceasta luteranismul afirmă libertatea comunității față de tot ce e etnic — comp. termenul ἀποχρισμός, neamestecat, dela Calcedon — libertate întemeiată în credință, deși își dă seama de destinația sa de-a căuta și iubi naționalul în veci.

Incheind declarăm: ne bucurăm că Biserica ortodoxă își recunoaște îndatoriri atât de clare și de promițătoare în raport cu situația spirituală a Europei celei noi. Biserica luterană pășește în aceeași direcție spre același țel, deși pe alt drum, deoarece ea este condusă în hotărârile ei de considerații principiale altele, ca o Biserică existențială alta».

Din observațiile acestea ale foii luterane remarcăm afirmația că protestantismul nu e atât de individualist precum e văzut de ortodocși, ba chiar e cu mult mai aproape de Biserica ortodoxă în direcția spiritului de comunitate.

Această afirmație nu ne poate decât bucura. Noi știm că în teologia protestantă mai nouă se accentuează în chip deosebit de stăruitor asupra caracterului comunionist al creștinismului. În legătură cu filosofia existențială, cu descoperirea raportului eu-tu, ca dat originar și fundamental al existenței umane, mulți teologi protestanți de renume, ca Fr. Gogarten, Karl Heim, susțin că omul este imposibil să se mântuiască altfel decât

în comuniune și comunitate, satisfăcând revendicările semenilor. Comunitatea se descoperă gândirii teologice protestante de azi ca având o bază în însași structura existenței umane și numai păcatul egoismului împedecă desăvârșirea ei în ceea ce noi ortodocșii numim Biserică. Am putea spune că lumea protestantă ratifică, după o lungă neînțelegere, doctrina ortodoxă de totdeauna despre Biserică, ca formă și ca țintă desăvârșită a existenței umane, deci indirect caracterul păcătos al individualismului, al antibisericismului.

În ceea ce scrie foaia «Kirchliche Blätter» recunoaștem aceeași întoarcere a creștinismului protestant spre duhul comunitar-bisericesc.

Dar nu e mai puțin adevărat că aceasta e o întoarcere și că prin urmare protestantismul a fost la origine precumpănit de o mișcare a individualismului religios. N'avem decât să aruncăm o privire asupra teologiei germane din v. 19, în care găsim atâtea doctrine câtă teologi, dela cei mai fideli tezaurului revelat al creștinismului până la cei ce resping chiar și dumnezeirea lui Iisus Hristos, ca să ne dăm seama cât de liber este în protestantism să creadă fiecare ce vrea și prin urmare cât de puțin poate fi vorba de o comuniune, odată ce lipsește chiar și condiția minimală a unei credințe identice.

Chiar și întoarcerea actuală spre duhul de comuniune este numai parțială, după cum însași revista «Kirchliche Blätter» mărturisește, afirmând despre comunitate că e vizibilă numai credinței și nu poate fi constatată prin experiență.

Este aci ceva pe care niciodată ortodocșii nu l-au înțeles. În ce sens este comunitatea numai o chestiune de credință, nu și de experiență? Credința însași este o experiență, căci experiența nu este numai o constatare prin simțurile externe, ci și printr'o sesizare tainică.

Este vizibilă comunitatea numai credinței în sensul că nu e ceva dat, ci ceva de realizat? Dar atunci există măcar o bază dată în puterea ce ne-a dăruit Dumnezeu spre această misiune și dacă ne luăm în serios misiunea de a o desvolta, trebuie să fim purtați de cel mai categoric duh comunionist și să desaproabăm ca păcat orice tendință individualistă. Atunci principala este tensiunea spre comunitate, nu inerta individualistă cu care avem de luptat.

În teologia protestantă de azi se vorbește minunat despre răspunderea față de semenii, despre obligația etică, despre datoria iubirii. Desigur nici noi ortodocșii nu spunem că există ca stare dată o perfectă iubire între creștini. Dar nu e mai puțin adevărat, că fiind obligați la iubire și silindu-ne spre desăvârșirea ei, nu putem fi socotiți ca niște visători entuziaști. Legătura iubirii, comunitatea bisericască, nu e numai ceva de viitor sau un obiect de credință, ci și de experiență și de obligație.

Protestantismul deodată cu afirmarea duhului comunionist, reabilitază și datoria etică a iubirii. Prin aceasta părăsește pe sola fide, ceea ce este și firesc, sola fide fiind o expresie a individualismului religios. Dar părăsind pe sola fide, nu mai poate spune despre comunitate că e numai o chestiune de credință, ci și una experimentată sau una experiabilă. Tensiunea etică se întemeiază pe accentul de valoare pus pe semenul nostru și pe încrederea că în fiecare zi putem spori și adânci legătura de comuniune cu el.

Este în protestantismul de azi un mare elan spre revizuirea pozițiilor sale originare în sensul comunitar, chiar dacă se silește, din motive de onoare, să deducă acest elan tocmai din formulele sale originare individualiste.

Este însă și o luptă între acest elan și între spiritul de până acum și din această luptă se explică situațiile și atitudinile nu prea limpezi și consecvente ale protestantismului contemporan.

Dumnezeu va ajuta poate ca această nouă direcție să se impună până la urmă definitiv și în toate consecințele.

D. STĂNILOAE

Catre tineri

Întoarcere la calea lui Hristos

Tinerețea este vremea sămănăturii pentru bătrânețe.

Se spune că ziua bună se cunoaște de dimineață, și că: Ceea ce este omul la tinerețe, va fi și la bătrânețe.

Dragi tineri, nu vă înșelați și nu vă închipuiți că puteți trăi în tinerețe după poftele și plăcerile voastre și cătră sfârșit apoi veți putea sluji și lui Dumnezeu.

Să nu vă închipuiți a trăi ca Esau și a muri ca Iacov.

Este o crudă batjocură să crezi, că ai putea să dai puterea ta lumii și satanei și apoi resturile inimilor voastre să le dăruieți Domnului domnitor. Dacă socotești că ai să te întorci la Dumnezeu „oarecând” în viața ta, atunci te înșeli amar.

Dar să știți și aceea, că o întoarcere adevărată niciodată nu este târzie: tâlharul, gata să se pocăiască, s'a întors la Hristos în cea din urmă clipă.

Stă scris: „Iisus poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cine se apropie de Dumnezeu prin El”. (Evrei 7, 25).

Dar prin același Duh mai stă scris: „Eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni nu ia seamă, fiindcă lepădați toate staturile Mele și nu vă plac muștrările Mele, de aceea și Eu voi râde, când vați fi voi în vre-o nenorocire, îmi voi bate joc de voi, când vă va cuprinde groaza”.

Despre un general de seamă se povestește, că atunci când putea să ia în stăpânire un oraș împotriva căruia lupta, n'a vrut; mai târziu însă, când a vrut, n'a mai putut.

Temeiul de existență al Academii teologice

Faptul că în Legea învățământului superior, publicată în Monitorul Oficial Nr. 118 din 23 Mai a. c., se face pomenire într'un articol de Academia teologică din Sibiu, a provocat anumite nedumeriri în legătură cu situația celorlalte Academii.

Mai copleșită și mai tulburată de temeri s'a arătat «Legea Românească» dela Beiuș, organul centrului eparhial de acolo.

Intr'un număr din Iulie a. c., amintita foaie, sub apăsarea unor îngrijorări neîntemeiate, articulează o serie de reflexiuni asupra temeiului de existență al Academii teologice, cari nu pot fi în nici un chip aprobate.

«Legea Românească» se plânge că celelalte trei Academii teologice din Ardeal «nu sunt încadrate» în legea din 23 Mai a. c. și că prin urmare ele sunt «ex lege», deci «în curs de lichidare», odată ce «n'au o lege organică și fundamentală care să le asigure existența».

Prin urmare de vedere care stă la baza acestor lamentațiuni, este așadar acela, că Academii teologice își au temeiul de existență într'o lege a Statului și nu în ființa și puterea Bisericii, așa cum totdeauna s'a afirmat de către reprezentanții vieții bisericesti din Ardeal.

Față de această opinie eronată, observăm că instituțiile de învățământ teologic din Ardeal există, cel puțin unele, din timpul stăpânirii străine, având înapoiă lor peste o sută de ani de existență. Dar niciodată nu și-au închisipuit că sunt lipsite de un temei de existență, din motivul că Statul ungar nu le-a dat o lege.

Nici în Statul roman nu a existat pentru ele o lege până în 1938. Le-a lipsit din această cauză temeiul de existență?

Noi credem că ar fi de dorit ca să înceteze orice nedumerire și temere cu privire la existența Academii teologice, neamintite în legea din 23 Mai a. c.

Ele există în baza puterii și dreptului intrinsec al Bisericii de a-și crește ea clerul, drept afirmat și prin legea ei de organizare dela 1925.

Cunoaștem obiecțiunea ce s'ar putea aduce: dar atunci de ce s'a primit să se facă pomenire în recenta lege despre Academia teologică din Sibiu?

Credem că e ușor pentru oricine să sesizeze următoarea distincție:

De ce spun eu acestea? Fiindcă știu ce putere nemărginită are obișnuința. Fiindcă am învățat din viața mea, că inima omenească cu greu se mai poate schimba, dacă nu s'a schimbat în tinerețe.

Dacă ai lăsat păcatul să pătrundă în inimă, cu anevoe se va îndepărta. Obiceiurile ajung a doua fire. Ele sânt ca pietrele care târăsc totul după sine, ele se întăresc ca pomii vechi prin rădăcinile lor.

Poți îndoi și desrădăcina un stejar atâta vreme cât este arbust; când ajunge pom puternic, o sută de bărbați nu-l pot desrădăcina.

Obiceiul este doica păcatului. Fiecare păcat nou micșorează teama și adoarme cugetul, împietrește inimile și întărește pornirile noastre rele.

Cu fiecare zi te aproprie, sau te depărtezi de Dumnezeu. Cu fiecare zi trăiești, fără să te pocăiești, zidul despărțitor, dintre tine și cer, va ajunge tot mai înalt și mai gros, și prăpastia, prin care trebuie să treci, va deveni tot mai adâncă.

Vino, tinere, la Iisus și ia iertare pentru toate păcatele tale.

Prof. C. Criștiu

Academia teologică din Sibiu nu și-a primit prin art. 141 din recenta lege un temei al existenței sale. Ea există și există prin puterea intrinsecă biserică. Numitul articol nici nu pretinde să-i dea o legitimitate de existență sau măcar o oarecare organizare. De aceea el are o formă ipotetică, prin care Statul recunoaște că nu are nici un drept de a decide ceva în privința existenței sau a organizării acesteia Academii, ci totul e în funcție de libertatea Bisericii. Statul nu impune și nu interzice nimic prin numitul articol cu privire la Academia teologică din Sibiu. Iar ființa legii stă într'o hotărâre a Statului, prin care impune să se facă sau să nu se facă ceva, sau să se facă numai într'un anumite fel.

Numitul articol este o simplă obligație pe care și-o ia Statul de a ridica salariul profesorilor Academiei teologice din Sibiu la egalitatea cu cel al profesorilor Facultăților de teologie și de-a nu socoti pe absolvenții ei mai prejos decât pe absolvenții Facultăților, dacă această Academie va voi — cu totul liberă — să-și recruteze profesori tot atât de bine pregătiți ca și Facultățile, ceea ce se arată prin susținerea lor acelorași probe la instituire și dacă și în alte privințe dovedește că e la nivelul Facultăților.

Biserica e liberă prin urmare să-și aibă școlile ei teologice. Nimeni din afară nu-i poate lua sau da acest drept. E liberă să și le organizeze și să le numească cum îi place. Articolul 141 din legea recentă nu schimbă în această privință nimic.

Dar dacă Biserica e liberă să-și aibă și să-și organizeze școlile ei teologice cum îi place și Statul e liber în obligațiile pe cari le ia față de ele să se orienteze după anumite criterii generale valabile în materie de învățământ.

Dacă Statul nu poate obliga Biserica să-și organizeze școlile teologice ținând seama de criteriile din învățământul universitar, nici Biserica nu poate obliga Statul să-și ia obligația de-a le considera ca pe niște Facultăți. Echitabil este ca Biserica să ceară Statului să-și ia față de o școală a ei obligații ca față de o Facultate, numai când și Biserica și a organizat-o din punct de vedere științific ca pe o Facultate.

Nu e echitabil ca Biserica să-și conceapă libertatea sau dreptul ei față de Stat în materie de învățământ teologic până la punctul ca ea să țină de pildă o școală care e sub nivelul Facultăților și totuși să pretindă ca Statul să o trateze ca pe o Facultate.

Prin art. 141 din legea recentă Statul neimpunând obligator Academiei teologice din Sibiu vre-o formă oarecare de organizare, își ia obligația ca, în cazul când aceasta, de bună voie, va dovedi că întrunește condițiile științifice ale Facultăților să-și sporească obligațiile sale față de ea acordând profesorilor și absolvenților beneficii egale cu cele ce le acordă Facultăților.

Numai pentru că s'a produs ceva nou în legătură cu Academia teologică din Sibiu, o sporirea obligațiilor Statului față de ea în urma ridicării nivelului ei științific, se face pomenire numai de ea. Celelalte Academii rămânând în statu quo, nu era motiv să se facă o asemenea amintire.

Principial s'ar fi putut vorbi desigur și despre ele în forma ipotetică în care s'a amintit despre Academia din Sibiu.

Dar s'a amintit numai despre cea din urmă, pentru că numai la ea s'a

constatat că în fond nu stă cu nimic în urma unei Facultăți.

Nu poți vorbi într'o lege serioasă, chiar în formă ipotetică, decât de posibilități ușor de transformat în realitate. Nu se poate vorbi într'o lege, în mod serios, nici măcar în formă ipotetică, de lucruri a căror realizare e mai depărtată sau mai grea.

Dar principial credem că Statul n'ar fi împotriva să acorde și celorlalte Academii teologice aceleași drepturi, dacă s'ar înălța la condițiile Facultăților.

Prin urmare ar fi de dorit ca «Legea Românească» sau Păr. Șofron Vlad să nu se mai tot lovească de Academia teologică din Sibiu. Domniile lor n'au decât să-și vadă de ridicarea Academiei la nivelul și la prestigiul unei Facultăți, așa cum a făcut cea din Sibiu și apoi să ceară Statului aceleași drepturi. Academia teologică din Sibiu n'are nimic împotriva și n'a făcut nici unei surori nimic.

De ce să împedecăm eforturile unei instituții de învățământ de-a depăși o anumită stare și de ce să lupțăm toți pentru zădărnirea unor condiții mai prielnice cari i se oferă.

Altceva e mai nimerit să se facă: să se străduiască toți a porni pe calea silințelor ei.

Mai avem, de încheiere, un răspuns. «Legea Românească», vorbind de proiectul de Decret-Lege al Ministerului Cultelor din 1941, însinuează că «cineva» ar fi purtând răspunderea eșuării lui. Știe autorul acelui articol cine poartă acea răspundere? S'o spunem noi: principiul, limpede pentru un teolog, că nu Ministerul Cultelor are să legifereze în chestia învățământului teologic, ci Biserica. Este «cineva» în Mitropolia Ardealului care s'a identificat în toată vremea cu acest principiu și n'a cunoscut nici o abatere dela el, n'a cerut temei de existență pentru școlile teologice dela Ministerul Cultelor. Și când acest Minister a venit în 1941 cu un proiect de Decret-Lege, prin care un «canonist cleric», ca funcționar în Minister voia să reglementeze școlile pentru educația clerului, atunci i-s'a răspuns limpede: aceasta e de competența Bisericii, nu a Statului! Răspunsul l-a dat, în numele Mitropoliei Ardealului, celce stă pe scaunul ei și a reprezentat cu consecvență principiile ei.

Cine vrea să se abată dela ele, să o spună pe față ca să-l cunoaștem.

Oastea Domnului

Sau: douăzeci de ani de muncă creștină ortodoxă...

La 1 Ianuarie a. c., asociația creștină ortodoxă «Oastea Domnului» din Sibiu, a împlinit 20 de ani de existență. Adică aproape un sfert de veac!

Pentru orice fel de activitate omenească, un timp de două decenii reprezintă un titlu de mândrie; pentru o lucrare creștină ortodoxă însă, această bucată de vreme trebuie socotită ca un titlu de glorie! Și pe dreptul! Căci munca pe ogorul creștin e deosebit de anevoioasă și numai cine cunoaște lucrarea duhovnicească desfășurată de «O. D.» pe tot cuprinsul țării, în decursul acestor douăzeci de ani, își poate da seama de adevărul celor cuprinse în vorbele de mai sus! — În adevăr, e o lucrare uriașă, care s'a dus cu tot arsenalul armăturii, de care pomeneste Sfântul apostol Pavel în Epistola către Efeseni (6, 11—12). Căci era vorba de cucerirea sufletescă a neamului nostru, cu Cuvântul Domnului! Unde totul era de făcut dela început de cele mai multe ori! E meritul deosebit al I. P. Sf. Mitropolit al Ardealului de a fi văzut constrângătoarea nevoie sufletescă de care suferea neamul nostru: Setea de cuvântul Domnului, de Evanghelie și de a fi pornit voiniceste la luptă, căci era vorba de o luptă aprigă, pentru care trebuia un om înțelegător al problemei, care om a fost chiar I. P. Sf. Sa din chiar primii ani de harnică arhipăstorie! Era o problemă de pastorală în stil mare, care nu se găsește desvoltată în tratatele de Pastorală, dar pe care I. P. Sf. Sa o purta sub formă embrionară în inima Sa! Pentru ca astăzi să devină un bun prețios, care aparține întregii Biserici, de pe plaiurile țării noastre! Amenințată de primejdia sectară, care apare peste tot unde împrejurările au fost neprielnice evanghelizării profunde a poporului, de către factorii firești, care sunt păstori de suflete! De aceea I. P. Sf. Sa a făcut apel la Batalioanele de rezervă ale Bisericii, pe care le-a asociat la luptă dărză; aceste batalioane de rezervă sunt apostolatul laic, care având în frunte pe toți păstorii de suflete, conștienți de marea lor misiune, au alcătuit marea armată a Bisericii, care este «Oastea Domnului». Unică în toată ortodoxia! În adevăr, creștini devotați celor duhovnicești, s'au înhamat la luptă din primul mo-

ment, punând în slujba cauzei, toată puterea lor de muncă, toată priceperea lor, tot zelul lor, care nu se mai pomenise ceva asemănător pe meleagurile noastre! Și astfel ne-a fost dat să vedem literați alături de doctori în medicină, de juristi, de ofițeri superiori și de profesori universitari din toate provinciile țării, înduși și mâna frățeste pentru credința strămoșească sub ascultarea Păstorului oilor, care merge înaintea lor! (Ioan 10, 4). Numai cine a fost în fiecare an la Sibiu, de ziua Pogorării Duhului Sfânt, când se prăznuște ziua de hram a Oastei, s'a putut încredința de minunile pe care le-a săvârșit această lucrare în sufletele oamenilor. Acolo se pot vedea atunci țărani dornici de a se lumina și a se desăvârși în cele duhovnicești, venind adesea pe jos, dela distanțe foarte mari, pentru a fi de față în ziua Praznicului, alături de «mai marele păstorilor» (I Petru 5, 4), alături de numeroși preoți de prin sate și dela orașe și de intelectuali de frunte! «Intr'o inimă și într'un cuget» (F. Ap. 2, 46). Ca în vremurile primare ale creștinismului! Fiindcă toată această lume și toți acei care sunt stăpâniți de aceleași preocupări, au frământat ani de zile Cuvântul Domnului, pe care s'au trudit să-l înțeleagă și înțelegându-l să-l trăiască. Este acesta un gen nou de predică: predică adaptată la viață și la împrejurările neobișnuite prin care trecem și care cer o Biserică vie, care să se avânte în vălmășagul luptei! Experiințele minunate, ce s'au făcut în acești douăzeci de ani, pot fi urmărite în pilduitoarele foi ale mișcării: «Lumina Satelor» și «Oastea Domnului» care împrăstie în fiecare săptămână Cuvântul Domnului, peste tot cuprinsul țării și adună deacolo ecourile pe care le produce aceasta în sufletul creștinesc cel năcâjit și dosădit, căruia îi trebuie mila și ajutorul lui Dumnezeu! O adevărată «Experiență religioasă», care fiind făcută pe teren amănunțit de formidabile opera rămasă neegalată până acum, a profundului cercetător în ale sufletului omenească, americanul William James, ale cărei rezultate le confirmă, peste tot unde acest subtil filosof se află pe linia adevărului!

Preot C. Ch. Vartolomeu

(Din Revista „Cronica Romanului” Nr. 7—8 1942)

Chestiuni omiletice

de Preot Ioan Opriș

VI

Sf. Scriptură ca izvor al predicii

Valoarea cuvântului lui Dumnezeu în predică. — Trebuința de a actualiza Scriptura. — Ceva despre exegeza omiletică sau practică. — Caracterul sintetic al acestei exegeze. — Corolarii.

Spre a și realiza desăvârșit misiunea ei dumnezeiască, predica trebuie să se reazime pe cuvântul lui Dumnezeu. Sf. Scriptură este izvorul principal al predicii și toată puterea unei predici depinde de raportul ei cu sf. Scriptură. „Ea va trebui să influențeze întreaga predică, zice Păr. Gh. Secaș, nu numai dovezile care le aduce; e chemată să dea întregii cuvântării putere, caracter, sfințire, popularitate, ființă practică, conținut, frumusețe, bogăție și succes”.

Predicile de azi, cele mai multe, dacă nu-și ating todeauna ținta, este pentru că ele nu țin seamă de puterea harului dumnezeesc, care singur este în stare să miște și să aducă sufletele la credință și viață adevărată. „In predicile noastre, mărturisește Păr. O. Tarangul, cuvântul lui Dumnezeu este amintit numai în treacăt, prin citate luate din Biblie, așa că cuvântul Domnului se ineacă în mulțimea dovezilor raționale și a altui material de înțelegere omenească. În acest chip, predicile noastre nu pot fi vestirea cuvântului lui Dumnezeu, și în consecință le lipsește harisma, puterea roboitoare pentru o viață prin credință, puterea de a adăpa sufletele insetate, de a ridica sufletele zdrobite și a trezi călnța, puterea de a cârmui viața sufletească a credincioșilor, harisma ce o aveau predicile sf. Părinți”.

Valoarea cuvântului lui Dumnezeu în predică este nemărginită, mai des în predică adresată imensei mase de credincioși „căldicei”. De aceea toți marii predicatori au fost cu adevărat mari, pentru că s-au adăpat din plin din apa cea vie a acestui cuvânt și pentru că l-au dăruit lumii curat și neljumătățit.

„Ignoranța scripturarum, ignorantia Christi est”, zicea Fer. Ieronim (Gh. Secaș). Iar un mare predicator al vremurilor mai noul era de părere că „Mai bine să nu predicăm de loc, decât să încetăm a fi purtători cuvântului lui Dumnezeu”. „Acesta arată, zice Păr. Arhim. Scriban, cât de vie era credința acestui predicator și câtă temere avea el, ca nu cumva să pună ceva dela el, care nu ar fi fost o depănare a firului dumnezeesc al scripturii; iar pe de altă parte, că el privea pe predicator nu ca pe un om care-și rostește propriile sale păreri, ci cari trebuie să-și dea toată sfinția de a-și întrebunța darurile sale în slujba lui Dumnezeu”.

Lumea trebuie trezită la o viață nouă, însă această trezire vine prin alte graluri decât acelea ale înțelepciunii omenești. Singurul gral cu adevărat trezitor este gralul sf. Scripturii. Dar cum? „Actu-

alizând” Scriptura, adică făcându-o vie, „actuală”, potrivită cu vremile de acum. O predică cu adevărat lucrătoare este aceea care se folosește de Scriptură, înodând legătura dintre vremile trecute în care a fost scrisă și vremile de acum, descoperind într'ansa sensuri etern valabile în trecut, prezent și viitor.

Acest meșteșug al „actualizării” Scripturii ne este înlesnit prin utilizarea regulilor ermeneutice, prin exegeză și mai ales prin exegeza omiletică, sau practică, preconizată cu deosebire de episcopul W. v. Keppler din Rottemburg. În cele ce urmează vom desbate aceasta din urmă chestiune, desigur în linii foarte generale, după broșura „Regenerarea predicii” a Păr. Dr. O. Tarangul din Cernăuți.

După părerea Păr. O. Tarangul „Exegeza practică sau omiletică, caută să pătrundă în intențiile cuvântului dumnezeesc în direcția mântuirii noastre... Exegeza omiletică are deci menirea să pregătească textul biblic pentru predică. În scopul acesta ea săvârșește trei lucrări: explică, interpretează și aplică textul biblic la viața practică a credincioșilor. Explicarea omiletică, interpretarea omiletică și aplicarea omiletică, sunt cele trei funcțiuni esențiale ale exegezei omiletice”.

Ce rost are explicarea omiletică? „Prin explicarea omiletică predicatorul caută să se adâncească în psihologia textului unei pericope, pentru a cunoaște bogăția de idei cuprinsă în ea, legătura logică și psihologică între ideile pericope, problemele ce le soluționează, precum și tendințele ce le urmărește pericopa. Prin acest procedeu predicatorul câștigă pe de o parte idei și imbolduri omiletice, iar pe de altă parte unele elemente tipice: situațiuni, nevoi și curente sociale, rătăcirii, caractere etc. cari se repetă în toate timpurile în viața oamenilor. Cu ajutorul acestor elemente tipice predicatorul va putea face legătura între adevărul și învățăturile cuprinse în pericopă și timpul nostru”.

Explicarea omiletică — partea cea mai însemnată a exegezei omiletice — cuprinde două părți: 1. Stabilirea situațiilor istorice din text; 2. Cunoașterea situațiilor psihologice.

„Situația istorică, zice Păr. Tarangul, este adeseori cheia prin care pătrundem mai adânc în înțelesul textului”. Când textul pericopei nu e el însuși destul de clar și de complet, îl cercetăm în context, din locurile paralele din Scriptură. Când situația istorică lipsește și vrem să reconstituim situația istorică a unui fapt, o combinăm din împrejurări probabile. „Așa, ne imaginăm pentru parabola semănătorului, situația că Iisus trecând cu Ucenicii Săi, pe timpul semănăturii, prin șesul Galileii, vede pe țărani galileeni la munca câmpului. Unii ară, alții aruncă sămânța între brazde. Sub sugestia acestei priveliști, Domnul desvoltă parabola semănătorului”.

Situația psihologică a textului o aflăm dacă analizăm conținutul sufletesc posibil al autorului, al persoanelor din acțiunea pericopei, sau a persoanelor cărora se adresează pericopa. Îndeosebi „prin analiza psihologică putem cunoaște procesele

sufletești ale persoanelor din acțiune, reflexiile și intențiile lor. Textul capătă imaginea vie, concretă. În felul acesta explicarea omiletică pătrunde adânc în duhul slovei și scoate la iveală puternice imbolduri și bogate idei pentru predică, care sunt ascunse în textul biblic.

Așa dar metoda episcopului Keppler constă în tălcuirea mai amănunțită și cu un precis scop omiletic a textului biblic, — care este totdeauna scurt și concis, — prin lămuriri laterale de ordin istoric, geografic, psihologic etc. Această exegeză are un vădit caracter sintetic, pentru că introduce în text elemente noi, pe baza legii asociației necesare a faptelor, pentru că umblă să afle intențiile și subînțeleșurile pericopei, adică ceea ce, deși nu se află scris, negru pe alb în text, trebuie să fie totuși cuprins implicit în el, după logica firească a lucrurilor și a vieții. Descoperind astfel „elementele tipice” ale textului biblic, viața cu cele mai propulsive energii ale ei, îl învederează, transformându-l în ceva viu și plin de o vigoasă actualitate.

În fața oricărui text, a oricărei pericope, trebuie să iscodim: Ce spune și ce nu spune, deși ar putea sau ar trebui să spună? Ce înțeles are cutare cuvânt sau cutare gest izolat al unui personaj biblic? De ce a făcut așa sau a vorbit așa și nu altfel? Textul biblic tocmai prin scurtimea și conciziunea lui nu cuprinde nici un lucru la întâmplare, inutil sau fără semnificație. „În istoria vieții Fiului Omului, zice A. Vinet, nici un detaliu nu este indiferent; toate acțiunile ca și toate cuvintele sale ne instruesc, și adeseori din o împrejurare care pare a fi destinată doar pentru a face legătura între faptele din care e compusă povestirea, relese, pentru cetitorul atent, o învățătură de mare importanță”.

Chela care ne deschide înțelesul textului biblic este întrebarea „De ce?”. Tot întrebându-ne mereu, obișnuindu-ne cu iscodirea aceasta, aflăm o mulțime de lucruri, cari ne apropie mai mult de textul biblic, îl face mai viu, mai interesant, plin uneori de nebănuite semnificații. Astfel ajungem să adăugăm textului biblic, scurt și concis, tocmai ce-l lipsește spre a prinde teren în inimile credincioșilor: desvoltare, viață, volcune, legătură vie cu viața de toate zilele a prezentului.

Secretul metodei episcopului Keppler stă în sugestia ce o dă predicatorului de a întregi textul biblic cu elemente care sunt în același timp valori ale prezentului și valori ale trecutului. Astfel făcând tranziția unor trebuințe actuale în textul sacru li dăm viață, îl întinerim, îl facem mai acceptabil pentru conștiințele ascultătorilor, pentru mentalitatea veacului de acum. Dar mai presus de toate dăm prilej eternei soluții divine să deslege problemele prezente. Căci dacă Biblia nu este o carte legată de vremuri, o carte pentru vremuri apuse, atunci adevărurile ei trebuie să se impună și azi, ca și ieri, ca și mâine, cu aceeași fatală necesitate.

De aici urmează pentru predicator, să înțelege, în primul rând datoria de a

cunoaște adânc culele sufletului omeneș, apoi de a simți chemările vremii, de a cunoaște necazuri și nevoi, de a înțelege silueta și caractere. Numai așa se poate face o adevărată exegeză omiletică a textului biblic, numai așa putem „actualiza” Scriptura, introducând elemente istorice, psihologice sau sociale, numai așa se poate prinde firul desfășurării firești a faptelor, spre a ajunge la interpretări și aplicări omiletice reușite. Cu ajutorul mai ales al psihologiei, predicatorul va clădi pe osatura textului sacru o lume nouă, plină de viață și actualitate, pe care ascultătorii vor înțelege-o mai ușor și de care se vor simți mai apropiați, spre folosul mântuirii sufletelor lor.

INFORMAȚIUNI

Colecta din „Ziua Ostașului”.

Pentru ostașii de pe front, în scop de a li se procura îmbrăcăminte călduroasă pe timp de iarnă, — au dăruit: Capitala București 208.170 buc. județele și capit. lor 830.078 buc. Grupul etnic german 53.703 buc. Total 1.091.951 buc. — Cifra aceasta, de felurite articole de îmbrăcăminte, constituie o contribuție însemnată, dovadă a spiritului de solidaritate ce unește pe cei de acasă cu aceia care înscriu, pe câmpiile rusești, luptând în contra bolșevismului, pagini glorioase întru apărarea neamului și a patriei.

Teren de activitate. Acum când din satele și saticelele noastre pleacă tot mai mulți jidovi, părăsindu-și negustoriile și industriile, se deschid un teren de activitate pe seama românilor din acele localități, unde hărnicia și istețimea săteanului nostru are să se dovedească prin fapte biruitoare și mai cinstite decât au fost ale jidovilor. Chiar și fără sprijinul guvernului, — care a rezervat un fond de 3 miliarde lei în ocrotirea întreprinderilor românești — poporul nostru este dator și trebuie să ajungă în stăpânirea iocurilor parasue de din Iuzrail. Preoții și ceilalți conducători ai satelor, au sarcina de a lua inițiativa lucrării și a-i grăbi înfăptuirea.

Biserica în Transnistria. Este știut că în Transnistria a fost trimis un destoinic păstor, în persoana I. P. C. Sale arhimandritului Iuliu Scriban, distins predicator și scriitor bisericesc. Gazeta redeștepțării naționale a românilor dintre Nistru și Bug, ce apare în Tiraspol, sub titlul „Transnistria”, spune în Nrul său din 15 i. c., cât de mult țin credinșii din această provincie la părintele lor sufletesc Scriban și-i urmează povăzuirile, iar clerul îl stimează și îl secondează cu vrednicie. Transnistria, scrie gazeta dela Tiraspol, în raport cu suprafața sa, cu numărul locuitorilor și cu rostul ei de provincie românească la granița de răsărit, are trebuință de un ierarh al Transnistriei, mai ales că acolo 90 la sută din locuitori sunt ortodocși, cari cer să li se dea păstorul dorit.

Respândiți. În fiecare cămin de intelectuali, revista *Viața Ilustrată*, care

să lapezi toată grija cea lumească și să înveți a-ți judeca păcatele proprii, — alfel nu vei putea să judeci pe ale altora.

Ai trăit până astăzi în speranța că ori câte ori te-ai spovedit, ai fost ușurat sufleteste; — dar n'ai știut că păcatele reînțelepte nu sânt iertate decât atunci, când nu mai greșești!

Deprinde-te dar cât mai mult să biruiști ispitele și să te faci vrednic părtaș de darurile dumnezeiești.

Silește-te, — mai ales la ultima spovedanie din preajma hirotonirii tale, — să n'ai de mărturisit Duhovnicului nici un păcat. Pentru aceasta roagă-te lui Dumnezeu, în fiecare zi, cu psalmistul, zicând:

„Invrednicește-mă, Doamne, în ziua aceasta fără de păcat a mă păzi eu”...
Duhovnicul A. S.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

FOIȘOARA

Unui frate mai mic, student în teologie

— Pentru mărturisire —

Se apropie timpul să te mărturisești Domnului, — și tu, nici acum, după ce te-ai așteptat de atâtea ori, nu vrei să știi de ce te mai primește la Tainele Sale.

Mărturisirile tale, făcute duhovnicului până acum, sânt făgăduințe pentru îndreptare; — dar ce folos, căci azi zaci în aceleași păcate de odinioară! În loc să te ușurezi de ele, ești robul lor.

Dar, ca să scapi din vârtejul acesta, ia aminte sfaturile următoare:

Privește mai mult la cele din lăuntrul tău, decât la cele din afară: adecă grijește mai mult sufletul, decât trupul.

„Întoarce-te către Domnul, și părăsește păcatele. Întoarce-te către cel înalt, și te întoarce dela nedreptate, și urăște lucrarea cea rea” (Sirah).

Caută să fii liniștit și, înainte de spovedanie, singur și cu sârguință să socotești ce păcate ai săvârșit.

Adu-ți aminte de toată vremea vieții tale, și deschizând Sf. Carte la locul unde scrie: „Învățatură către duhovnic”, ispitește-o amănunțit și vei găsi ajutorul căutat.

Inseamnă-ti toate păcatele în care ai căzut, și să le mărturisești cu multă pocăință.

Știi că până acum te-ai mărturisit adese, fără să înțelegi mărturisirea cea adevărată. De mic copil ai fost obișnuit să mergi înaintea preotului-duhovnic, să ascuți ce te întrebă și să răspunzi cu „da” și „nu”, indiferent și fără multă judecată.

Acum, ca să eviți lucrul acesta, trebuie, în folosul tău, să fii bine pregătit și, când îngenunchezi înaintea duhovnicului, să-ți poți arăta fără șovăire toate păcatele tale.

Să nu aștepti, ca un neștiutor, întrebările preotului și să stai la îndoială neștiind să zici *da* sau mai bine *nu*.

Mărturisirea să-ți fie sinceră, dreaptă, fără rușinare, ca ea să fie bine primită și bine plăcută Domnului.

După aceasta, luptă-te în tot chipul ca să omori păcatele, făcute cu părere de rău, — „altcum te vatâmi pe tine și necinstești pe Dumnezeu” (Romani 2, 23).

Gândește-te că acum e momentul, când îți hrănești mintea cu învățăturile sfinte, ca să fii zidit pe un fundament ce nu se clatină când vor veni lupii, îmbrăcați în piei de oi, să te amăgească.

Astăzi ești judecatorul păcatelor tale, mâine vei fi judecatorul păcatelor altora. Dar pentru aceasta, se cuvine

apare cu binecuvântarea P. S. Sale Episcopului Nicolae Colan. Abonamentul anual 450 lei. — Se poate cere dela Librăria Arhidiecezană, Sibiu.

„Săptămâna cărților bune“. Sub această numire se organizează, într'un oraș din Boemia, o expunere de cărți, al cărei scop nu este numai de a răspândi lectura, ci în deosebi a sporii interesul pentru calitatea lecturii, cu deosebire la tineret. Deviza „Săptămânii cărților bune“ este: *Spune-mi ce citești și-ți voi spune cine ești*.

Declarația unui mitropolit. Despre cumplita prigonire a creștinilor din partea comuniștilor bolșevici, mitropolitul *Sergiu* al bisericii ortodoxe din comisaritul Reichului pentru teritoriile din răsărit declară: „In timpul bolșevismului, toate religiile au fost prigonite groaznic. Acest fapt este dovedit de cel peste 100,000 de martiri care au fost ucși, închiși sau deportați. Toate bisericile au fost jefuite, închise și pângărite și multe din ele desființate. In Petersburg se găseau în 1914 circa 240 de biserici, iar în 1942 nu mai rămăseseră decât 7. Bolșevicii au închis toate instituțiile în legătură cu cultul, iar copiii nu învățau nimic despre credința lui Hristos și în ultima vreme nici nu erau botezați. Reîntrornarea credinței strămoșilor noștri nu se poate face decât prin eliberarea acestei țări de bolșevici, cari trebuie distruși când sunt dușmanii lumii și ai lui Hristos. Atunci, biserica va putea din nou să trăiască în liniște și pace.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu.

Duminecă în 18 Octomvrie 1942, servesc: Prot. cons. Ieronim Grovu, prof. Aurel Nanu și Prot. M. Neagu; diaconii: Ioan Circov și Simion Macarie. Predică: prot. Aurel Nanu. La Oastea Domnului, predică după masă la ora 4, preotul Cornel Dascăl.

CARTI ȘI REVISTE

Cea mai răspândită Carte de Rugăciuni. A apărut în ediție nouă *Carte de Rugăciuni* pentru trebuințele iubiților noștri ostași și ale tuturor dreptmăritorilor creștini. Cu binecuvântarea înalt Preasfințitului Arhiepiscop și Mitropolit *Nicolae* al Ardealului, — care a spus că *rugăciunea ne este izvorul cel dintâi al întăririi puterilor și nădejzilor noastre de mai bine.*

Prețul 10 lei. A se cere dela: Consiliul Arhiepiscopesc din Sibiu.

Nr. 247—1942.

(89) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III **Bărești** cu filia **Sântămăria-Orlea**, din protopopiatul **Hațeg**, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat, după pregătire.
2. Casă parohială.
3. Sesiune parohială 11 jugăre; 5 jug. arător și 6 jug. fânaș.
4. Câte una măsură (a 30 litri) porumb nesfărâmat de fiecare casă.
5. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de autorizația de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, și celelalte acte prevăzute în regulament, se vor înainta oficiului protopopesc în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta în parohie — cu incuviințarea oficiului protopopesc — într'o zi de *Duminecă* sau *sărbătoare*, ca să fie cunoscuți de credincioși.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu Consiliul parohial.

Hațeg, 7 Octomvrie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop.

Nr. 1100—1942

(90) 1—3

Concurs

În conformitate cu ordinul Preavenerabilului Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 6.683 din 3 Iunie 1942 publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*, pentru întregirea parohiei, de cl. I, **Cheia-Bran**, devenită vacantă prin pensionarea bătrânului și neputinciosului paroh *Isaia Enescu*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială 19,123 jug. pădure, în „*Preduş*“.
3. Venitele stolare aprobate cu ord. Nr. 4.544—1929.

Cererile de concurs, prevăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Preavenerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc **Bran**, iară concurenții se vor prezenta în parohie, în vreo *Duminecă* sau *sărbătoare*, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu credincioșii.

Zărnești 10 Octomvrie 1942.

Vasile Stoicanea
protopop

Nr. 460—1942

(88) 1—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Josani** cu filia **Peștișul-Mic**, din protopopiatul **Hunedoarei**, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Sesiune parohială 21 jug. pământ arabil și fânaș.
2. Folosirea celor 3 cimitire cca, 1 jug.
3. Stolele obișnuite în parohie.
4. Salarul dela stat.

Cererile de concurs se vor înainta Oficiului Protopopesc ort. român al **Hunedoarei**, în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererile de concurs și concesiunea *Preaven*. Consiliul Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta cu incuviințarea prealabilă a Oficiului Protopopesc, în vreo *Duminecă* sau *sărbătoare*, la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni.

Hunedoara, 6 Octomvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al **Hunedoarei**, în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop

Nr. 206—1942

(86) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante **Hașag** de cl. III-a, din protopopiatul **Mediaș**, în urma pensionării parohului *Ioan Dordea*, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu toate supraedificatele necesare.
3. Sesiune parohială: 12 jug. arător și 20 jug. fânaș.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, cu toate documentele necesare și cu incuviințarea de candidare a înalt. Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta în termen Of. protopopesc ort. rom. al **Mediașului**, iar candidații se vor prezenta în parohie cu înștiințarea protopopului pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Mediaș, la 4 Octomvrie 1942.

Oficiul protopopesc ort. rom. al **Mediașului** în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Crăciun
protopop

Nr. 10905/1942 Plen.

(84) 3—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al tractului **Orăștie**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei I din **Orăștie** și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salarul dela Stat;
2. Locuință în casa parohială-protopopească;
3. Sesiune parohială în extenziune de 10 jug. pământ arător;
4. Stolele parohiale legale;
5. Diurna de protopop, dela Stat;
6. Diurnele dela vizitațiile canonice și dela deplasările oficiale.

Cererile de concurs, însoțite de actele cuvenite, să vor înainta Prea Veneratului Consiliu arhiepiscopesc, în **Sibiu**.

Sibiu, la 1 Octomvrie 1942.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 447—1942

(83) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II, **Rod II**, protopopiatul **Săliște**, în conformitate cu ord. P. Ven. Consiliu arhiepiscopesc Nr. 10.159—1942, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat;
2. Stola obișnuită în protopopiat;
3. Relut de lemne.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de incuviințarea de candidare esoperată dela I. P. S. Sa **Mitropolitul**, se vor înainta în termen subsemnatului oficiu preotesc.

Concurenții se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Săliște, la 27 Septemvrie 1942.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Nr. 607—1942

(85) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Homorod Joseni**, prot. **Geoagiului**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

- Venitele parohiei:
1. Salarul dela stat.
 2. Case parohiale noui, cu dependințele necesare.
 3. 9 jug. cad. pământ arător și fânaș.
 4. Stolele obișnuite în parohie.

Cererile de concurs, înzestrate cu toate documentele necesare, și cu incuviințarea înalt. Prea Sfințitului Mitropolit, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ortodox român al **Geoagiului**, iar candidații se vor prezenta în parohie, cu înștiințarea protopopului, pentru a face cunoștință cu poporul.

Geoagiu, la 1 Octomvrie 1942.

Oficiul protopopesc ortodox român al **Geoagiului** în înțelegere cu consiliul parohial.

Teodor Glodeanu
protopop

Nr. 49/1942

(87) 1—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț bisericesc la biserica ortodoxă-română din parohia **Crișeni-Călan**, protopopiatul **Hațeg**, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în *„Telegraful Român“*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat, dacă va fi bugetat cu 1 Aprilie 1943, pentru care parohia nu garantează;
2. Cantorul ales va fi argajat în serviciul Uzinei metalurgice din **Călan** într'un post corespunzător pregătirii sale;
3. Venitele stolare uzitate în parohie;
4. Până la sălarizare, parohia va pune la dispoziția cântărețului locuință și luminat în mod gratuit.

Candidații trebuie să fie absolvenți ai Școlii de cântăreți bisericesci „*Dim. Cunțan*“ din **Sibiu** și pricepuți la dirijarea corului bisericesc.

Se menționează că cel ales, în afară de săvârșirea serviciului divin în *Dumineci* și *sărbători*, este obligat să fie și peste săptămână la săvârșirea serviciilor divine.

Ceice doresc să ocupe acest post, vor înainta cererile de concurs oficiului parohial și se vor prezenta la sfânta biserică într'o *Duminecă* pentru a fi cunoscuți.

Crișeni, din ședința Consiliului parohial dela 19 Septemvrie 1942.

Pr. Adam Lăzărescu Corneliu Pop
președinte secretar și episcop

Văzut.

Oficiul protopopesc:

Hațeg, 6 Octomvrie 1942.

Ieronim Ciocan
protopop

România. Corpul Portăreilor Trib. jud. Târnava-mare, Sighișoara

Publicațiune de licitație

Nr. 5189 din 10 Oct. 1942

Subsemnatul Șef-Portărel, prin aceasta public, cum că în bază închirierii de executare cu Nr. C. 3267/1939, și a încheierii Nr. C. 2884/1942, ale Judecătoriei mixte Sighișoara, pentru încasarea creanței de 9998 lei capital plus accesoriile, în favoarea urmărilor *Nicolae Moldovan* și *Veturia Hantău* născute *Moldovan* din comuna **Țelina**, reprez. prin Dl. Dr. **Victor Știrbeț**, avocat din Sighișoara, se fixează termen de licitație pentru ziua de 31 [trei zeci și unu] Octomvrie 1942, ora 16 p. m. în comuna **Țelina** sub Nr. Casei 126, respective la Domiciliul debitorului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară următoarea mobilă și anume: una junincă de bivola de 3 ani circa, patruzeci metri pânăză groasă țărănească în trei suluri, trei bănci lungi țărănești cu spate vopsite maro și galben, un garderob nou galben cu două uși, cincisprezece ferdele ovăz, șapte ferdele grâu, un hambar mare din scanduri aflat în șopru curței și un bou de circa trei ani în valoare estimativă de 36500 lei, la nevoie și sub acest preț.

În cazul când acele obiecte au fost sechestrare și de alți urmăritori, licitația prezentă este de drept ordonată și în favoarea aceluia. [91] 1—1

Șef-Portărel: *indescifrabil*

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit **NICOLAE** al Ardealului. Redacția și Administrația: **Sibiu**, Academia teologică „*Andreiană*“. Redactor: Prof. Dr. **Grigorie T. Marcu**. Abonament anual, Lei 400.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane